

SOLEDAT I MISSIÓ

HANS URS VON BALTHASAR

No hi ha sobre la terra cap comunitat de fe que no provingui de l'extrema soledat de la mort sobra la creu. El baptisme, que submergeix al cristià en l'aigua, el separa de tota comunicació amb el símbol expressiu de l'amenaça de mort, per a conduir-lo a la veritable font d'on brolla tota comunió. Així, en el seu origen, la fe es manté necessàriament davant l'abandó del món i de Déu experimentat pel Crucificat. Qui comença a creure sent, necessàriament, més o menys, aquesta soledat...

Abraham arriba a la fe absolutament en solitari. I així està davant Sara i davant Isaac. I Moisès s'ha d'apropar sol a l'Invisible en l'esbarzer incandescent i, més tard, durant quaranta dies, també s'ha d'apropar sol a l'Invisible al cim de la muntanya envoltada de núvols. Elies el trobarà després d'haver desitjat morir i haver caminat quaranta dies cap a l'Horeb per dir a Déu: «M'he quedat sol i em volen llevar la vida». En la visió que interromp tota comunicació terrena, els grans profetes foren investits de la seva missió sols davant Déu. En una terrible soledat, la Mare del Senyor fou elegida, i únicament després d'haver conegut un destí que l'aïllava sense límits, fou de nou relacionada amb els homes amb la menció d'Isabel. També en l'aïllament, ja que el foc de Déu el deixà cec, Pau fou cridat. I no hi ha hagut res de fecund en l'Església que no hagi ocorregut en la foscor d'una llarga soledat a la llum de la comunitat...

Només com a individu el cristià pot ser cridat per a l'Església i, en l'Església, per al món; com un individu que, en el moment de la crida, no pot ser protegit visiblement per ningú; ningú no es carrega amb la seva responsabilitat, amb el seu sí, ningú no pot alleugerir la meitat de la carrega que Déu li imposa. Tantes com siguin les missions que Déu pot confiar, tants seran els enviats que han hagut de restar sols davant Déu. Ningú no pot ser enviat si, per endavant no ho ha abandonat tot sense reserves, lliurement, tal com, per força, ho ha de fer un moribund. Només quan s'ofereix tot i s'abandona radicalment, quan Déu és lliure, sense cap reserva per part del creient, d'elegir en ell el que vol, és quan pot tenir lloc una missió cristiana. Només des d'aquest punt de trobament amb Déu agnoscant, una existència en la fe pot produir un fruit cristià.

Si el gra de blat no cau a terra i mor, resta ell sol; però, si mor, dona molt de fruit. Aquest «molt de fruit» no correspon a una llei biològica o psicològica de propaganda, sinó que el concedeix Déu a l'home mort una vegada per sempre en el baptisme i en la fe, i ressuscitat pel poder de Déu; és el fruit de la vida eterna en el temps. L'Església primitiva ho sabia molt bé, i per això atribuïa als màrtirs una fecunditat sobrenatural per al món i per a la cristiandat.